

ΚΟΛΟΜΒΙΑ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2025

2.2. Το ταξίδι μας ξεκινάει εντυπωσιακά αφού πετάμε με την AUA για τη Ζυρίχη. Μια πτήση με την AUA είναι από μόνη της ένα highlight, επειδή σου σερβίρουν ένα φλιτζάνι νερό και ένα σοκολατάκι. Απίστευτο! Στη Ζυρίχη, πηγαίνουμε στην τουαλέτα και έχουμε να κάνουμε με μια Σερβοελβετίδα καθαρίστρια. Μόνο όσοι είναι υπάκουοι και όχι επαναστάτες επιτρέπεται να μπουν -και άρα να κατουρούν- γιατί δεν είναι μηχανή, φωνάζει και καθαρίζει γύρω μας, παραβλέποντας κάποιες βρωμιές. Στην καφετέρια Burger & Beer, ένας αυστηρός σερβιτόρος μας αναγκάζει να καθίσουμε, και στη συνέχεια μας σερβίρει με προσεκτικό και φιλικό τρόπο. Αρκεί να μην εξεγείρεσαι και δεν θα σας συμβεί τίποτα - θα γίνουν περιπετειώδεις διακοπές αυτές!

Στο αεροπλάνο της Edelweiss ανακοινώνουν το πρόγραμμα γαστρονομικής περιποίησης, και το αποκορύφωμα υποτίθεται ότι είναι το Biberli, ανυπομονούμε από τώρα. Αχ, το Biberli!!! Όχι, δεν ξέρουμε τι είναι. Αλλά μέχρι τότε απολαμβάνουμε και άλλες λιχουδιές: Αλμυρά σνακ με ένα ποτό, μετά φιλέτα κοτόπουλου με σάλτσα μανιταριών και πολέντα, φρέσκο μαύρο ψωμί με βούτυρο, αργότερα τσουρέκι και παγωμένο τσάι, σαλάτα λαχανικών με ψωμί, παγωτό σοκολάτα, άφθονο νερό, τσάι και καφέ. Και τελικά έρχεται... το Biberli, επιτέλους, παράδεισος!!!! Πρόκειται για ένα μικρό, ξηρό μπισκότο, με γεύση μελόψωμο... Μπορεί να νομίζετε ότι αυτό είναι αρκετό για ένα πρόγραμμα περιποίησης, αλλά υπάρχουν κι άλλα: ο ανιψιός της Reingard, Jonathan, είναι πιλότος στην Edelweiss και ζήτησε από το πλήρωμα να της υποδεχτεί με σαμπάνια. Και εμείς..., είμαστε καλοί σύντροφοι και την υποστηρίζουμε, εννοείται...

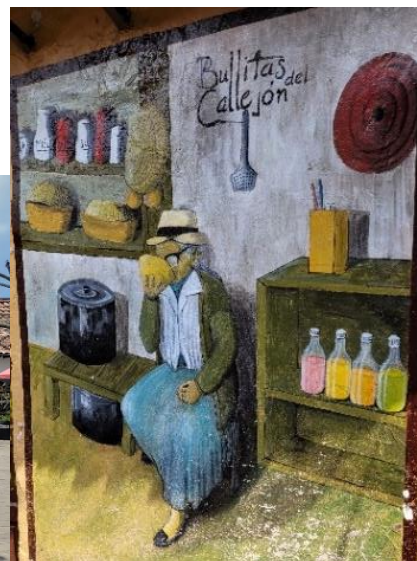

Το πρόγραμμα περιποίησης τελειώνει όταν φτάνουμε στην Μπογκοτά, πρέπει να περιμένουμε πολλή ώρα στην ουρά στον έλεγχο μετανάστευσης πριν μας ρωτήσουν πού θα μείνουμε στην Κολομβία. Ευτυχώς, γνωρίζουμε το όνομα και τη διεύθυνση του ξενοδοχείου μας στην Μπογκοτά και μας αφήνουν να μπούμε. Έχουμε αρκετό χρόνο, γιατί πρέπει να περιμένουμε την Paulina, η οποία φτάνει μια ώρα μετά από εμάς. Το αεροπλάνο της προσγειώνεται, αλλά εκείνη δεν εμφανίζεται. Δεν μπορώ να της τηλεφωνήσω γιατί τα κινητά μας δεν μπορούν να συνδεθούν στο Wi-Fi. Τώρα συνειδητοποιούμε για πρώτη φορά πόσο εξυπηρετικοί είναι οι άνθρωποι σε αυτή τη χώρα: Μια νεαρή ξεναγός, που περιμένει κάποιους επιβάτες, τηλεφωνεί στην Paulina και μαθαίνει ότι δεν της επιτρέπεται η είσοδος στη χώρα επειδή δεν γνωρίζει το όνομα και τη διεύθυνση του ξενοδοχείου μας. Της δίνει τα στοιχεία και συνεχίζουμε να περιμένουμε. Περνάνε άλλα 45 λεπτά, είμαστε ήδη παραπάνω από εξαντλημένοι, αλλά

τότε επιτέλους φτάνει και η χαρά που ξαναβλεπόμαστε είναι ατελείωτη!!! Πάμε στο ξενοδοχείο μας και η Reingard πέφτει κατευθείαν για ύπνο. Κατά τη διάρκεια της δωρης πτήσης από το Σαντιάγο της Χιλής στην Μπογκοτά με την Anianca, η Paulina δεν πήρε τίποτα να φάει ή νερό, οπότε την πάμε σε ένα ταβερνάκι, όπου όλη η ένταση πέφτει και είμαστε απλά ευτυχισμένοι. Κοιμάμαι σαν βράχος εκείνο το βράδυ, δεν είναι περίεργο μετά από 26 ώρες στο δρόμο.

3.2. Μένουμε στο γραφικό ιστορικό κέντρο της Μπογκοτά, το οποίο θα επισκεφθούμε σήμερα με την ξεναγό μας Αντρέα. Στο δρόμο προς το σημείο συνάντησής μας, μας προσφέρεται «chicha» (ένα ποτό από ζυμωμένο καλαμπόκι, αρωματισμένο με διάφορα φρούτα) για να δοκιμάσουμε. Ελαφρώς μεθυσμένοι, υποδεχόμαστε την Αντρέα, την πιο όμορφη και συμπαθητική ξεναγό στον κόσμο, όπως μας ενημερώνουν οι πολυάριθμοι θαυμαστές της κατά τη διαδρομή μας στο ιστορικό κέντρο. Δοκιμάζουμε σοκολάτες και τροπικά φρούτα, περιμένουμε μια νεροποντή, συνεχίζουμε, θαυμάζουμε μια γιγαντιαία πλατεία με μνημειακά κτίρια και αμέτρητα περιστέρια που υποτίθεται ότι πρέπει να ταΐσεις με καλαμπόκι για να κάτσουν στον ώμο σου, όχι ευχαριστώ. Δοκιμάζουμε καφέ και περιμένουμε άλλη μια νεροποντή, θαυμάζουμε ακόμα πιο όμορφα κτίρια και μετά κάνουμε μια ευχάριστη σιέστα.

μπορούμε να θυμηθούμε ούτε το όνομα του ξενοδοχείου, κι έτσι φεύγει κουνώντας εντυπωσιακά τους γοφούς της και εξαφανίζεται σε έναν δρομάκι. Φυσικά, πηγαίνουμε ακόμα σε ένα μπαράκι και ελπίζουμε ότι δεν θα την ξανασυναντήσουμε. Τότε θα ξέρει ότι λέμε κι εμείς ψέματα...

4.2. Σήμερα θέλουμε να ανεβούμε με το ορεινό σιδηρόδρομο στο Cerro de Monserrate. Θα ταξιδέψουμε από τα 2640 μέτρα στα 3200 μέτρα και είμαστε περίεργοι να δούμε πόσο καλά θα το αντέξουμε. Επειδή ο ορεινός σιδηρόδρομος επισκευάζεται, πρέπει να περιμένουμε στο τελεφερίκ για 1 ½ ώρα. Μόλις φτάσουμε στην κορυφή, έχουμε μια συνεφιασμένη θέα του Cerro de Guadalupe και των αμέτρητων σπιτιών της πόλης των 11 εκατομμυρίων κατοίκων. Μπφφφ. Θα έπρεπε να είχαμε κλείσει εκδρομή για παρατήρηση πουλιών, αλλά βλέπουμε τουλάχιστον ΕΝΑ κολιμπρί κάτω στο σταθμό της κοιλάδας. Οπότε η ταλαιπωρία άξιζε τον κόπο... Επιστρέφοντας στα 2640 μέτρα, πίνουμε ένα carajillo σε ένα ζαχαροπλαστείο και στη συνέχεια επισκεπτόμαστε το συναρπαστικό Μουσείο Χρυσού. Εξαντλημένοι από τις τόσες πολλές εντυπώσεις και την πεζοπορία, απολαμβάνουμε μια ευχάριστη σιέστα και το βράδυ νόστιμα κολομβιανά σπεσιαλιτέ στο αγαπημένο μας εστιατόριο, το Benito, όπου μένουμε μέχρι να κλείσουν στις 10 το βράδυ (!). Στη συνέχεια, πίνουμε ένα κοκτέιλ σε ένα μικρό μπαρ και χαλαρώνουμε στη βεράντα του ξενοδοχείου μας.

5.2. Πετάμε στην Καρταχένα, όλα είναι στην ώρα τους, το ταξί μάς μεταφέρει στο ξενοδοχείο Tres Banderas στην ιστορική παλιά πόλη, όπου υπάρχουν μόνο άμαξες με άλογα και καθόλου μηχανοκίνητη κυκλοφορία, εκτός από ένα δισεκατομμύριο ταξί, τα οποία δυστυχώς αποκλείονται. Το ξενοδοχείο, η παλιά πόλη, όλα είναι μαγευτικά, η πόλη τόσο γεμάτη ζωή, τόσο πολύχρωμη, μουσικοί, ζογκλέρ, καλλιτέχνες, πλανόδιοι πωλητές, δεν μπορούμε παρά να μείνουμε έκπληκτοι. Το βράδυ, τρώω μια bandeja paisa, μια εξαιρετικά χορταστική κολομβιανή σπεσιαλιτέ με κρέας, chorizo, φασόλια, ρύζι, αβοκάντο, τηγανητό αυγό και μπλιγούρια. Καταφέρνω να φάω ένα μέρος της, το υπόλοιπο πάει στα σκυλιά του δρόμου... Κάνουμε βόλτα στην πόλη και καταλήγουμε στη γραφική πλατεία San Pedro Claver, όπου υπάρχουν κοκτέιλ και ένα πυροτέχνημα που σίγουρα γίνεται για καλωσόρισμά μας.

6.2. Ξενάγηση στην Καρταχένα με ξεναγό τον William Pájaro, γνωστό ως «Pajarito». Το πρώτο σοκ είναι το όχημά μας, ένα αρχαίο λεωφορείο που ονομάζεται «Chiva Chocolate», για το οποίο χρειάζεται υψηλή αλπική αναρριχητική εκπαίδευση, ειδικά αν είσαι κοντή... Επειδή έχουμε αρκετές στάσεις, γίνομαι κάθε φορά όλο και πιο επιδέξια, μέχρι που δεν μπορώ πλέον να φανταστώ άλλο όχημα. Ο Pajarito θέλει να μας πει πολλά, αλλά τα μεγάφωνά του θέλουν κάτι άλλο. Κυμαίνονται μεταξύ ενός εκκωφαντικού κρότου και της απόλυτης σιωπής. Στην πρώτη μας στάση, μας ξεναγεί στη μαγευτικά όμορφη παλιά πόλη και αφήνω τις φωτογραφίες να μιλήσουν.

Ο Pajarito αποκαλεί τη 2η στάση «Las letras de Cartagena», και δεδομένου ότι «letras» σημαίνει «ανθρωπιστικές επιστήμες», περιμένουμε να επισκεφθούμε το πανεπιστήμιο ή παρόμοια ιδρύματα. Αλλά γιατί καταλήγουμε σε μια παραλία με πλήθος κόσμου να περιμένει στην ουρά για να βγάλει φωτογραφίες; Μπροστά από τα «letras de Cartagena», τα «γράμματα», φυσικά, πόσο ανόητοι είμαστε... Η φωτογράφιση είναι δυνατή μόνο αν πληρώσεις αντίτιμο, οπότε βγάζουμε παράνομες φωτογραφίες των γραμμάτων και μας μαλώνει μια δραστήρια χοντρούλα. Ευτυχώς, κάθε μέρα έχει το δικό της πολιτιστικό highlight!

Το επόμενο σημείο του προγράμματος είναι το επιβλητικό φρούριο Castillo San Felipe de Barajas. Εδώ οι Ισπανοί υπερασπίστηκαν με επιτυχία την πόλη από τους Άγγλους και τους Γάλλους. Σε λίγο θα μας πουν με εντυπωσιακό τρόπο, πώς το κατάφεραν. Ο Pajarito αρρωσταίνει πάντα στην είσοδο, μας εξηγεί, μια αλλεργία στην αναρρίχηση και την εφίδρωση τον ταλαιπωρεί, γι' αυτό και μας εμπιστεύεται στην πιο αυστηρή ξεναγό του κόσμου. Έχει μόνο τέσσερα δόντια, δύο πάνω και δύο κάτω που αστράφτουν επιθετικά και μας φωνάζει αν δεν ξέρουμε κάτι ή αν μαντέψουμε λάθος. «Οι Άγγλοι δεν ηττήθηκαν από την τακτική των Ισπανών, αλλά από τον κίτρινο πυρετό και επειδή δεν άντεχαν τη ζέστη!» Δείχνει απειλητική και κανείς δεν τολμά να της αντιμιλήσει. Στη συνέχεια, μας οδηγεί μέσα από ατελείωτους διαδρόμους μπουντρουμιών, είναι πίσσα σκοτάδι και γλιστράει, είμαστε πολύ γλυκοί και υποτακτικοί, αλλιώς μπορεί να μη μας αφήσει ποτέ ξανά να βγούμε. Είμαστε επίσης φρόνιμοι στη μετέπειτα φωτογράφιση με τη σημαία, στην οποία μας «προσκαλεί», γιατί ποτέ δεν ξέρεις. Η ξενάγηση συνεχίζεται και φεύγουμε διακριτικά, πίνοντας χυμό guanábana αντί να μαραζώνουμε στο μπουντρούμι.

Επισκεπτόμαστε το μνημείο ενός παλιού παπουτσιού, πολύ συναρπαστικό, μετά επιστρέφουμε στο κέντρο... Η ξενάγηση κράτησε 5 ώρες, ήταν περιπετειώδης και άκρως ενδιαφέρουσα, τώρα είμαστε εξαντλημένοι και κερνάμε μια μπύρα, μετά κάνουμε ένα ντους και τρώμε ένα υπέροχο γεύμα στην ειδυλλιακή πλατεία San Diego. Ψάρι mojarra με ρύζι καρύδας, τρυφερή σαλάτα και τηγανητές μπανάνες. Όπως πάντα, υπάρχουν διασκεδαστές, μεταξύ των οποίων ένας κάπως ψηλός αλλά κατά τα άλλα τέλειος Michael Jackson, χορευτές του break, διάφοροι μουσικοί, άμαξες με άλογα και πωλητές. Κατά τα άλλα, μας προειδοποίησαν να μην πάμε βόλτα με τις άμαξες, επειδή οι αμαξάδες είναι μερικές φορές πολύ έξυπνοι όταν πρόκειται να πληρωθούν. Για παράδειγμα, ένας Γερμανός τουρίστας χρεώθηκε 18 εκατομμύρια πέσος (= 4000 ευρώ) για μια 15λεπτη βόλτα... Εντάξει, θα πάμε με τα πόδια...

7.2. Σήμερα συναντάμε τη Yanaika, την οποία γνωρίζουμε από τον Berni, και πηγαίνουμε μαζί της στη συνοικία Getsemaní, όπου η έντονη και πολύχρωμη ζωή οργιάζει. Οι ντόπιοι εδώ διασκεδάζουν και δεν τους αρέσει η ησυχία... Δίνουμε στη Yanaika τις καλύτερες ευχές μας από τον Berni και... αρχίζει να βρίζει! Ήταν μια καταστροφή, ο τρόπος που συμπεριφέρθηκε, ήταν τρομερό! Δεν είμαι σίγουρη αν πρέπει να του στείλω τα χαιρετίσματά της... Περνάμε ένα διασκεδαστικό και πολύ θορυβώδες βράδυ στο εστιατόριο Cabilo. Στα δεξιά μας παίζει μια μπάντα караόке και στα αριστερά μας ένας κάπως υπερβολικά αφοσιωμένος DJ παίζει εντελώς διαφορετική μουσική, και τα δύο εξαιρετικά δυνατά, φυσικά. Περνάμε όλο το βράδυ φωνάζοντας ο ένας στον άλλον, αλλά εξακολουθούμε να απολαμβάνουμε την ατμόσφαιρα.

8.2. Πάρκο Centenario στην Καρταχένα. Εδώ υπάρχουν παράξενα πλάσματα, πίθηκοι, βραδύποδες, γεράκια, γύπες και ιγκουάνα. Οι πανταχού παρόντες πωλητές κάνουν τους ξεναγούς και μας δείχνουν τα ζώα μέχρι να τους δώσουμε λίγα χρήματα... Τότε ξαφνικά εξαφανίζονται. Περνάμε το υπόλοιπο της ημέρας χαλαρώνοντας και μαζεύοντας τις βαλίτσες μας, γιατί αύριο φεύγουμε για το νησί Coralina.

9.2. Ένα ταξί μας παραλαμβάνει στις 8 το πρωί και μας μεταφέρει στο λιμάνι. Εκεί μας περιμένει μια κοπέλα που ελέγχει μαζί μας τα χαρτιά και μας συνοδεύει στο σωστό ταχύπλοο. Μια ώρα αργότερα βρισκόμαστε ήδη στο νησί, είναι υπέροχο το πόσο καλά λειτουργούν όλα. Πρέπει να ευχαριστήσουμε γι' αυτό την υπέροχη ρεσεψιονίστ μας, η οποία θα μας λύσει μερικά ακόμη προβλήματα σε αυτές τις διακοπές...

Ενώ περιμένουμε για τα δωμάτιά μας, μας επιτρέπεται να χρησιμοποιήσουμε τον ιδιωτικό μας χώρο για μπάνιο. Ένα τραπέζι με 2 καρέκλες, δύο ξαπλώστρες, μια αιώρα, ένας καναπές και μια σκάλα μέσα στο νερό, όλα για εμάς μόνο, τι πολυτέλεια. Υποτίθεται ότι εδώ υπάρχει και ένα χωριό και όταν ρωτάμε την υπάλληλο του ξενοδοχείου, την Érica, αμέσως είναι πρόθυμη να μας συνοδεύσει εκεί. Στη διαδρομή, μας δείχνει τα μαγκρόβια όπου ζει η ιγκουάνα Pedro και στη συνέχεια μας οδηγεί σε ένα μικρό μαγαζί όπου αγοράζουμε μερικά κουτιά μπύρας για το βράδυ. Όταν μπαίνουμε στο ρομαντικό σπιτάκι μας, συνειδητοποιούμε ότι δεν υπάρχει ψυγείο. Θεέ μου, τι θα κάνουμε όταν το μπαρ κλείσει στις 9 το βράδυ και δεν υπάρχει τίποτα να γίνει; Ο Jüti γεμίζει τα κουτάκια μπύρας σε μια πλαστική σακούλα και τη στερεώνει στη σκάλα κολύμβησής μας με έναν λουρί. Έτσι μπορούμε να απολαύσουμε την μπύρα παγωμένη στη θάλασσα στη βεράντα μας. Τουλάχιστον έτσι νομίζουμε... Μετά από ένα νόστιμο δείπνο (φρέσκο ψάρι με σάλτσα κάπαρης), ανεβαίνουμε στη βεράντα και ο Jüti ανοίγει το λουρί, οπότε η σακούλα με τις μπύρες σαλπάρει. Τι γρουσουζιά! Αλλά όχι με τον Jüti! Ρίχνεται ηρωικά στο πάτωμα και την πιάνει!!! Καθόμαστε με την Paulina και την Reingard στη βεράντα και συνειδητοποιούμε πόσο κρύα είναι μια μπύρα που έχει κρυώσει σε νερό 25°. Όχι και

πολύ... Κουρασμένοι από τις πολλές εντυπώσεις και από τη ζεστή μπύρα, κοιμόμαστε σαν βράχοι.

10.2. Κατά τη διάρκεια του πρωινού, θα γνωρίσουμε τα κατοικίδια ζώα του ξενοδοχείου Coralina Island: Τα πουλιά maría mulata, τον παπαγάλο Lorenzo και τα σκυλιά Brenda, Tambora, Señorita και Tigre. Ο σερβιτόρος Estanly μας εξηγεί ότι το νησί ονομάζεται στην πραγματικότητα Tijereta και ότι πρέπει να κάνουμε κατάδυση με αναπνευστήρα το πρωί, γιατί το απόγευμα φυσάει πάντα δυνατός αέρας. Ακολουθούμε τη συμβουλή του και θαυμάζουμε όλα τα πολύχρωμα ψάρια που τριγυρνούν εδώ, καθώς και τις φρεγάτες και τους πελεκάνους που τα κυνηγούν.

Η maría mulata, ο Lorenzo με ένα από τα πατατάκια μου και ο Tigre

Όταν φυσάει πραγματικά δυνατός αέρας, πάμε μια βόλτα στο μαγκρόβιο δάσος, ξεκουραζόμαστε (από τι;) και απολαμβάνουμε ψητό μοσχάρι και πουρέ γλυκοπατάτας για δείπνο στο εστιατόριο Manglar, όπου η σκύλα Señorita μας βοηθάει εντελώς αλτρουιστικά. Σήμερα ολοκληρώνουμε το βράδυ με παγωμένη μπύρα, γιατί ο μπάρμαν Estanly μας δίνει έναν κουβά γεμάτο με παγάκια, ο οποίος είναι η τέλεια αντικατάσταση του ψυγείου!

11.2. Μια απόλυτα χαλαρωτική μέρα με καταδύσεις, τεμπελιά και μεγάλη σιέστα..., τουλάχιστον για εμάς, γιατί ένα ερωτευμένο ζευγάρι έχει μετακομίσει δίπλα στο σπιτάκι της Reingard και της Paulina, οπότε δεν υπάρχει σιέστα για εκείνες, όπως μας λένε. (Ούτε ύπνο τη νύχτα...). Όταν βλέπουμε τους νεαρούς εραστές στο εστιατόριο, ο

νοητικός μου κινηματογράφος είναι έτοιμος και το σχέδιο με τίτλο «Νησί της σιωπής και της αγάπης» μπορεί να δημιουργηθεί.

Έχουμε μια υπέροχη κουβέντα με τον μπάρμαν Antonio για τα τροπικά φρούτα, και επειδή μας αρέσουν τόσο πολύ τα μαρακούγια, μας υπόσχεται να ετοιμάσει χυμό από μαρακούγια μόνο για εμάς για πρωινό αύριο.

12.2. Δεν έχει ξεχάσει! Ο σερβιτόρος Hugo έρχεται με τη σκύλα του Brenda και μας φέρνει χυμό μαρακούγια με τους χαιρετισμούς του Antonio. Ο παπαγάλος Lorenzo χάρεται που δεν μου αρέσουν τα πατατάκια για πρωινό και η María mulata αρπάζει το κομμάτι καρπούζι που έχει απορρίψει εκείνος. Οι ερωτευμένοι φορούν σήμερα partner outfits και έχουμε ήδη από το πρωί πολύ καλή διάθεση. Κάνουμε μια βαρκάδα σε ένα μικρό νησί όπου υπάρχει ένα acuario με show με δελφίνια, χαϊδεύοντας πελεκάνους, ταΐζοντας φρεγάτες, κολυμπώντας με καρχαρίες και άλλα « ατραξιόν » καθώς και χιλιάδες τουρίστες. Μας είχαν υποσχεθεί ένα είδος εκδρομής σε εθνικό πάρκο με παρθένα φύση... Μου αρέσει περισσότερο ο πελεκάνος, ο οποίος αρπάζει το χαρτονόμισμα που πρέπει να δωρίσουμε για να του χαϊδέσουμε το κεφάλι, το μασάει και το φτύνει ξανά... Όταν επιστρέφουμε στην Tijereta, το μόνο που θέλουμε να κάνουμε είναι να κολυμπήσουμε με αναπνευστήρα, υπέροχα! Οι φρεγάτες και οι πελεκάνοι που κάνουν κύκλους πάνω από τα κεφάλια μας φαίνεται να έχουν όρεξη, ελπίζουμε όχι για εμάς... Στο δείπνο μαθαίνουμε ότι οι διαπραγματεύσεις για τον συνασπισμό μεταξύ του FPÖ και του ÖVP έχουν διακοπεί. Αυτό μας κάνει να σηκώσουμε τα ποτήρια στο μπαρ με εκλεκτό κόκκινο κρασί από τη Χιλή και στη συνέχεια με μερικά υπέροχα κοκτέιλ. Τελείως εορταστική διάθεση είναι αυτό που έχουμε!

13.2. Στη 1 μ.μ. θα πάρουμε το ταχύπλοο για να επιστρέψουμε στην Καρταχένα. Τι κρίμα, ήταν υπέροχα στο νησί! Επιστρέφουμε στο δωμάτιό μας στο ξενοδοχείο Tres Banderas και στη συνέχεια ξεκινάμε να βρούμε το μέρος όπου υποτίθεται ότι θα πάρουμε το λεωφορείο για τη Σάντα Μάρτα αύριο. Στο δρόμο, με τρομάζει ένα ταξί και πηδάω στο πεζοδρόμιο, σκοντάφτω, πέφτω και ο αγκώνας μου «φιλάει» το πεζοδρόμιο. Καταλήγω με μερικά χτυπήματα και μια εκδορά και αποφασίζουμε να μην περπατήσουμε αύριο... Πάμε για φαγητό στην πλατεία San Diego και στη συνέχεια καθόμαστε σε ένα κοκτέιλ μπαρ, όπου μας συναρπάζουν πολλοί παράξενοι χαρακτήρες και ένας ταλαντούχος κουκλοπαίκτης με τα «κορίτσια» του.

14.2. Παίρνουμε το λεωφορείο για τη Σάντα Μάρτα. Το ταξίδι υποτίθεται ότι θα διαρκέσει 4 με 5 ώρες και είμαστε περίεργοι τι θα δούμε στη διαδρομή. Το πρώτο πράγμα που μας εντυπωσιάζει είναι ένας αυστηρός ελεγκτής (ή επιθεωρητής ή αστυνομικός ή...) που επιβιβάζεται σε έναν εγκαταλελειμμένο σταθμό, μας μετράει όλους και καταγράφει το αποτέλεσμα σε ένα τετράδιο. Διαφορετικά ο οδηγός θα μας είχε πουλήσει κάπου, υποθέτουμε. Το τοπίο γίνεται πιο όμορφο, πιο τροπικό, στο βάθος βλέπουμε ψηλά βουνά (το Pico Cristóbal Colón είναι το ψηλότερο βουνό της Κολομβίας με 5775 μέτρα), τη θάλασσα, λιμνοθάλασσες, μια τεράστια γέφυρα πάνω από τον ποταμό Μαγδαλένα... Οι πινακίδες προειδοποίησης στην άκρη του δρόμου είναι επίσης πολύ ενδιαφέρουσες. Εδώ είναι μερικές: Η πρώτη πινακίδα δεν σημαίνει «παρακαλώ μείνετε ξύπνιοι», αλλά «παρακαλώ οδηγήστε με χαμηλωμένα φώτα»..., αλλιώς τα γλυκά ζωάκια που ζουν εδώ θα μπορούσαν να τρομάξουν...

Κάνουμε ένα διάλειμμα σε ένα βενζινάδικο και όλοι συμφωνούμε ότι ο παππούς που μας εξηγεί το δρόμο για την τουαλέτα με ένα μαχαίρι έχει κάτι το συμπαθητικό. Θα μπορούσε να μας είχε σφάξει. Οι μοτοποδηλάτες που προσπερνούν άφοβα τα γιγαντιαία φορτηγά δεξιά και αριστερά μας εντυπωσιάζουν όπως και τα ταξί ποδήλατο που μας θυμίζουν τους φίλους μας Luis και Παρίν στην Κούβα. Ενώ προσπαθώ να φωτογραφίσω ένα από αυτά, καταφέρνω να τραβήξω μια τέλεια φωτογραφία του ηλιοβασιλέματος στο φως της ημέρας.

Στην πραγματικότητα, είναι ένα πορτοκαλί φορτηγό που περνάει με ταχύτητα. Το ταξί ποδήλατο είναι πίσω του... 😊 Στη Σάντα Μάρτα, περπατάμε από το σταθμό λεωφορείων προς το ξενοδοχείο μας. Τι έχει κλείσει πάλι ο Jüti!!! Απίστευτο!!! Το διαμέρισμά μας με 70 m² έχει όλα όσα θα μπορούσαμε να επιθυμούμε, συμπεριλαμβανομένης μιας μπανιέρας με τζακούζι με ένα άγαλμα που κρατάει πετσέτες και αφρόλουτρο. Η θέα του καθεδρικού ναού από τη βεράντα μας είναι ρομαντική! Η πόρτα της τουαλέτας είναι διάφανη, αυτό είναι ακόμα πιο ρομαντικό... Αυτή είναι η μόδα στα πολυτελή ξενοδοχεία, έτσι μας λένε.

15.2. Κάνουμε μια βόλτα στο λιμάνι και στην παραλία της πόλης. Στο δρόμο, βλέπουμε ένα μαγαζί με την επιγραφή «Το παιδί σπάει, ο μπαμπάς πληρώνει» στο ράφι με τα κεραμικά. Η παραλία είναι ειδυλλιακή και το καφενείο Νίνολο δίπλα είναι εξαιρετικά ελκυστικό. Έτσι, μπαίνουμε για ένα affogato...

Το απόγευμα, θα πάμε σε μια ξενάγηση της πόλης με τον ξεναγό Julián. Επισκεπτόμαστε το Μουσείο Tayrona, που πήρε το όνομά του από τον εθνικό πάρκο, στη συνέχεια το μνημείο Bolívar, όπου ο Julián μας διηγείται τις πιο φρικτές ιστορίες για τον διάσημο αυτό εθνικό ήρωα, και αργότερα το άγαλμα του ιδρυτή της Santa Marta, Rodrigo de Bastidas. Αυτός δεν ήθελε να εκμεταλλευτεί τους ντόπιους πληθυσμούς και γι' αυτό σκοτώθηκε από τους ίδιους τους άπληστους και αιμοδιψείς Ισπανούς συμπολεμιστές του. Κάνουμε ένα διάλειμμα σε ένα καφενείο με δοκιμή φρούτων lulo και στη συνέχεια επισκεπτόμαστε την πλατεία Plaza de los Novios, το Παλάτι της Δικαιοσύνης και τον καθεδρικό ναό - δυστυχώς μόνο απ' έξω, γιατί λαμβάνει χώρα ένας γάμος.

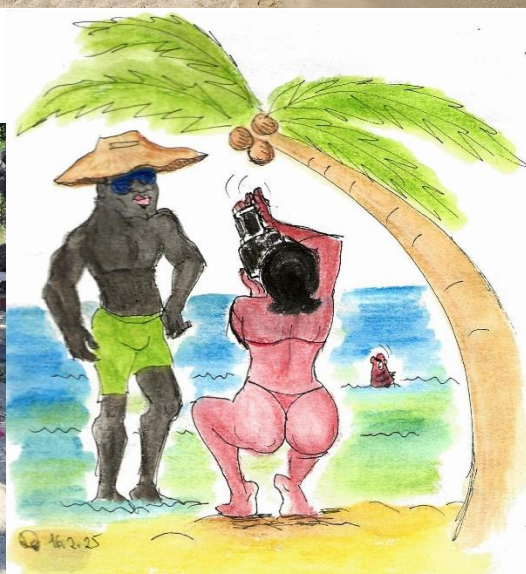

Το βράδυ, πηγαίνουμε για δείπνο στο κέντρο και δεν μπορούμε να πιστέψουμε πόσο ζωντανή είναι η ζωή εδώ. Η Καρταχένα είναι σαν λουτρόπολη σε σύγκριση με τη Σάντα Μάρτα, εδώ γίνεται χαμός. Μουσική από όλες τις κατευθύνσεις, δυνατά, δυνατά, δυνατά, κάθε είδους φιγούρες, χορευτές, τραγουδιστές, πωλητές και μια ακραία ποσότητα χειρουργημένων μελών του σώματος, ειδικά πισινών, μας κάνει εντύπωση. Μας αρέσει ιδιαίτερα ο παίκτης των μαράκες Meyer με την επιγραφή του: «Είμαι ένας νέος 83 ετών με τις μαγικές μου μαράκες».

16.2. Πρέπει να βρισκόμαστε στη μαρίνα στις 9 π.μ., διότι η εκδρομή με το ιστιοπλοϊκό σκάφος μας σε διάφορες ονειρεμένες παραλίες για κολύμπι με αναπνευστήρα ξεκινά στις 9.30 π.μ.. Η πρωινή έναρξη είναι καλή, επειδή το απόγευμα φυσάει πάντα, οπότε δε μας πειράζει που σηκωνόμαστε νωρίς. Δυστυχώς, ξεκινάμε μόλις μετά τις 10 π.μ. και όχι

με το υποσχόμενο ιστιοπλοϊκό, αλλά με ένα μικροσκοπικό ταχύπλοο χωρίς προστασία από τον ήλιο ή το νερό. Κανένα πρόβλημα, αντέχουμε καλύτερα τον ήλιο έτσι... Η πρώτη στάση για κολύμβι με αναπνευστήρα είναι σε έναν βραχώδη κόλπο χωρίς παραλία, δεν πειράζει, πηδάμε από το σκάφος. Υπάρχει μια σκάλα για να ξαναμπούμε στη βάρκα; - Ναι, φυσικά, μας λένε και είμαστε καθησυχασμένοι. Έτσι πηδάμε στο νερό και αρχίζουμε το κολύμπι. Είναι καταπληκτικά, τόσα πολλά πολύχρωμα ψάρια που δεν θέλουμε να ξαναμπούμε στη βάρκα. Αυτό είναι καλό, γιατί ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ να ξαναμπούμε στη βάρκα. Δεν υπάρχει σκάλα. Ο βαρκάρης μας αρπάζει κάτω από τα χέρια και μας τραβάει, ένας νεαρός σπρώχνει, έτσι μας τραβάνε μέσα στη βάρκα σαν βρεγμένα σακιά, υπέροχα! Και η σκάλα; - Την ξεχάσαμε, συγγνώμη. Οπότε μια (ακόμα) μεγαλύτερη (από εμάς) κυρία που είναι ακόμα στο νερό πρέπει να μείνει εκεί; Ευτυχώς όχι, γιατί μια διερχόμενη βάρκα μας αφήνει μια σκάλα. Είμαστε «ενθουσιασμένοι» και ήδη αναρωτιόμαστε αν έχουμε αρκετά χρήματα μαζί μας, γιατί τα παλικάρια πρέπει να κέρδισαν ένα «πριγκιπικό φιλοδώρημα», σωστά; Συνεχίζουμε την πορεία μας και φτάνουμε στην επόμενη στάση. Αυτή τη φορά υπάρχει μια μικρή, βρώμικη παραλία, τα νερά είναι φουρτουνιασμένα και δεν βλέπουμε ψάρια. Ξαναμπαίνουμε στη βάρκα μέσω της σκάλας και ανυπομονούμε για τις υποσχόμενες ονειρεμένες παραλίες. Αλλά πριν από αυτό, διασχίζουμε την ανοιχτή θάλασσα με εκπληκτικά κύματα, ένα διασκεδαστικό ταξίδι με βάρκα, τραλαλά! Φτάνουμε στην Playa Concha, μια πραγματικά όμορφη παραλία που αποτελεί μέρος του Εθνικού Πάρκου Tayrona. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι και βάρκες εδώ, όχι τόσο πολλά ψάρια, αλλά μας αρέσει ούτως ή άλλως. Δυστυχώς, οι οδηγοί και τα μέλη του πληρώματος των διαφόρων σκαφών απλά πετούν όλα τα πλαστικά σκουπίδια στην παραλία - δεν υπάρχει ούτε ένας κάδος απορριμμάτων! Η Paulina παίρνει μαθήματα κολύμβησης με αναπνευστήρα από εμένα. Είναι πολύ καχύποπτη, αλλά μετά από λίγο καιρό τα καταφέρνει πολύ καλά. Το μεσημεριανό γεύμα, το οποίο ετοιμάζεται σε ένα κοντινό ιστιοπλοϊκό σκάφος (υποθέτουμε ότι θα πηγαίναμε σε αυτό, αλλά ότι η εκδρομή ήταν υπεράριθμη και μας πέρασαν στο ταχύπλοο), παραδίδεται στην παραλία, τα πιάτα με το φαγητό τοποθετούνται πάνω στις πετσέτες του μπάνιου μας, κανένα πρόβλημα, έχει ωραία γεύση, αυτό είναι το κυριότερο. Μας ενημερώνουν ότι ο γυρισμός (άρα τελικά δεν υπάρχει πια παραλία των ονείρων!) έχει προγραμματιστεί για τις 4 το απόγευμα, κάτι που μας ανησυχεί, αφού υπάρχει όλο και λιγότερη σκιά και υποτίθεται ότι το απόγευμα θα έχει πολύ αέρα... Επειδή διαμαρτύρονται και οι υπόλοιποι 7 επιβάτες, ο γυρισμός μεταφέρεται για τις 3 το απόγευμα. Στο μεταξύ, θαυμάζουμε ένα υπέροχο ζευγάρι. Εκείνος είναι ο γυμνασμένος τύπος με το six-pack, εκείνη είναι η αφοσιωμένη φωτογράφος, αν και θα έλεγε κανείς ότι κάνει κακά όταν κάθεται ανακούρκουδα μπροστά του στην άμμο. Ο γυρισμός είναι άγριος, πέφτουμε στις κοιλότητες των κυμάτων, γινόμαστε εντελώς μούσκεμα («Είναι πάντα τόσο άγρια;» - «Συνήθως είναι, αλλά σήμερα είναι ήρεμα», μας ενημερώνει το πλήρωμα. Αχά.), ξεχνάμε να δώσουμε φιλοδώρημα όταν κατεβαίνουμε, ο Jüti πρέπει να στεγνώσει το πορτοφόλι του στο ξενοδοχείο, ευτυχώς είχαμε τα κινητά μας τηλέφωνα σε πλαστικές θήκες. Τώρα έχουμε κερδίσει μια σιέστα!

Μετά το δείπνο, πηγαίνουμε σε ένα όμορφο εστιατόριο που ονομάζεται Muzzeria, όπου μας περιμένει η πιο απίστευτη έκπληξη των διακοπών. Ένας κοντός, παχουλός νεαρός, συνοδευόμενος από μια βιολίστρια, τραγουδάει άριες όπερας με εκπληκτικά όμορφη φωνή, και σαν να μην έφτανε αυτή η έκπληξη, τραγουδάει το «Lippen schweigen» από την οπερέτα του Lehar «Die lustige Witwe». Η σωματική του γλώσσα, με την οποία υπογραμμίζει το απόσπασμα «Ich hab' dich lieb!», είναι απίστευτη, θα θέλαμε πολύ να τον τυλίξουμε και να τον πάρουμε σπίτι μας. Όταν του το λέμε αυτό, γνέφει ευγενικά - είναι μάλλον συνηθισμένος σε τέτοια κομπλιμέντα. Η πωλήτρια κοσμημάτων, που έχει εγκατασταθεί απέναντι, του δίνει ένα φιλί στην κοιλίτσα όταν τον αποχαιρετάμε, ένα ομορφότατο φινάλε, είμαστε πολύ ευχαριστημένοι.

Στο δρόμο για το σπίτι, κάνουμε μια στάση σε μια μπουραρία. Η Reingard θέλει ένα ποτήρι ρούμι, αλλά ο σερβιτόρος λυπάται που δεν μπορεί να πάρει ένα ποτήρι, αλλά ένα ολόκληρο μπουκάλι. Πίνει ένα ποτήρι νερό σε ένδειξη διαμαρτυρίας! Θα αυτοκτονήσει τώρα; Όχι ακριβώς, αντίθετα, δεν τον νοιάζει καν. Στο μπαρ απέναντι, εμφανίζεται ένας διασκεδαστής που βάζει στη σκιά τον Μικ Τζάγκερ και τον Έλβις και οι παχουλές, όχι πια αρκετά δροσερές γκρουπς του τρελαίνονται. Στην πραγματικότητα είναι ένας χοντρός αηδιαστικός, αλλά οι ορμόνες τυφλώνουν τα κορίτσια σε τέτοιες ασήμαντες λεπτομέρειες...

17.2. Σήμερα έχουμε μια μέρα ξεκούρασης στη Σάντα Μάρτα, La Loca, όπως την αποκαλούν οι ντόπιοι. Ψωνίζουμε σουβενίρ και κάνουμε βόλτες, αργά το απόγευμα ζούμε ένα εντυπωσιακό ηλιοβασίλεμα στο λιμάνι, μετά τρώμε enchiladas στο La Muzzería, δυστυχώς ο Παβαρότι μας φτάνει μόνο όταν ήδη φεύγουμε, περιπλανιόμαστε λίγο και μας κάνει εντύπωση ότι ο πιο έντονος θόρυβος προέρχεται από το μαγαζί με το πιο ήσυχο όνομα: La Tumba (ο τάφος). Βρίσκουμε ένα ωραίο κοκτέιλ μπαρ όπου ολοκληρώνουμε τη βραδιά με πολύχρωμα ποτά.

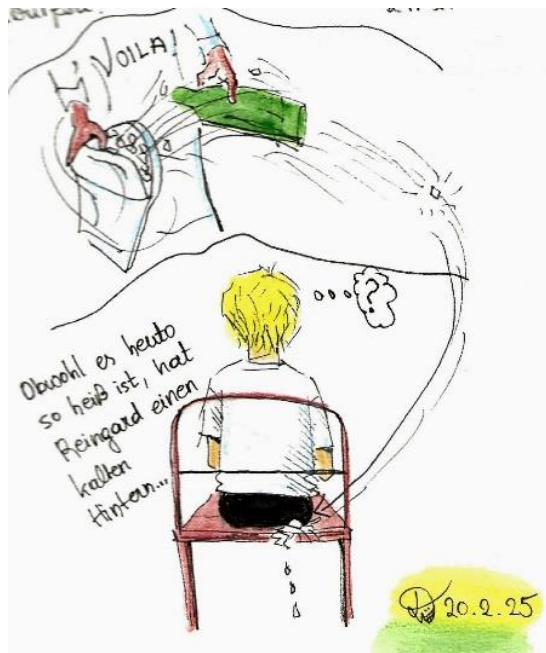

18.2. Επιστρέφουμε στην Καρταχένα.

Το βράδυ, η Reingard συναντά μια φίλη και πηγαίνουμε με την Paulina στην αγαπημένη μας πλατεία, όπου μουσικοί, χορευτές της κοιλιάς, break dancers, ακροβάτες, ο κουκλοπαίχτης μας, ζογκλέρ και ράπερ κάνουν φασαρία. Ξαφνικά ακούμε τραγούδι όπερας. Τι συμβαίνει τώρα; Ο ράπερ τραγούδησε σε ένα ζευγάρι τουριστών, μέχρι που ο τουρίστας γύρισε το τραπέζι και άρχισε να τραγουδάει πιο δυνατά από τον ράπερ. Τώρα

παίρνει το καπέλο του έκπληκτου ράπερ και προσποιείται ότι πάει να μαζέψει χρήματα. Όλοι οι πελάτες χειροκροτούν μανιωδώς και ο ράπερ το σκάει.

19.2 Σήμερα πετάμε για την πατρίδα μας. Θα πάμε στο αεροδρόμιο με την Paulina και θα περιμένουμε εκεί την πτήση μας για τη Ζυρίχη. Αυτό είναι το σχέδιο, αλλά τα πράγματα εξελίσσονται πολύ διαφορετικά... Όταν ξυπνάμε, ο Jüti έχει ένα μήνυμα στο κινητό του. Η πτήση μας ΑΚΥΡΩΘΗΚΕ, θα ενημερωθούμε αμέσως μόλις μας κάνουν νέα κράτηση. Και σε ποιο ξενοδοχείο θα μείνουμε; Η Edelweiss δεν ενδιαφέρεται γι' αυτό; Πανικός, αμηχανία, συζητήσεις κρίσης με τη Reingard, η οποία τηλεφωνεί στον ανιψιό της, τον πιλότο, ο οποίος θέλει να μας βοηθήσει όσο μπορεί. Τουλάχιστον καταφέρνει να βρει τα στοιχεία της πτήσης μας στην ιστοσελίδα της Swiss, τα οποία ο Jüti αποθηκεύει στο κινητό του. Υποτίθεται ότι δεν θα πετάξουμε για Ζυρίχη σήμερα στις 10 το βράδυ, αλλά αύριο στις 11.30 π.μ. για Μπογκοτά, στις 3 μ.μ. με την Avianca για Μαδρίτη και τα μεσάνυχτα (6 π.μ. τοπική ώρα) για Βιέννη. Η Reingard έχει αμφιβολίες για το αν θα πετάξει με την Avianca, συντριβή τουλάχιστον! Ο ανιψιός της τη διαβεβαιώνει ότι γνωρίζει κάποιους συναδέλφους πιλότους που έχουν επιβιώσει από πτήσεις με την Avianca. Υπάρχει λίγη ειρωνεία εδώ; Η Reingard ηρεμεί και πάλι και δεχόμαστε την αλλαγή κράτησης. Η συμπαθητική ρεσεψιονίστ, που μας είχε ήδη βοηθήσει τόσο πολύ, μας οργανώνει 2 δωμάτια σε κοντινά ξενοδοχεία, σε διαφορετικά ξενοδοχεία, αλλά δεν είναι και τόσο κακό, είναι μόνο για μια νύχτα. Ας ελπίσουμε... Στις 4 το απόγευμα αποχαιρετάμε την Paulina, πόσο λυπάμαι που ο χρόνος που περάσαμε μαζί τελειώνει τόσο ξαφνικά... Πετάει για Μπογκοτά και από εκεί για Σαντιάγο της Χιλής, ελπίζω χωρίς απρόοπτα! (Αργότερα μας ενημερώνει ότι κατάφερε να προλάβει όλες τις πτήσεις της, αλλά η βαλίτσα της έφτασε αργά και σπασμένη...). Δείπνο που θα το πληρώσει η Edelweiss, οπότε πρέπει να βρούμε κάτι ωραίο και ακριβό! Καταλήγουμε στο «Pedro», ένα κομψό και, για τα κολομβιανά δεδομένα, ακριβό εστιατόριο στην πολύβουη πλατεία San Pedro Claver. Ένας επιμελής, εύστοφος, ευγενικός και στοργικός σερβιτόρος μας περιτριγυρίζει και διαβάζει κάθε επιθυμία μας από τα μάτια μας. Αστακός σε σάλτσα lulo με τηγανητό πουρέ yuca - μια γιορτή! Συνιστά ένα καλό λευκό κρασί από τη Χιλή, πρώτα ένα Sauvignon Blanc και μετά ένα Chardonnay. Φέρνει έναν κουβά με παγάκια, για να μη ζεσταθεί πολύ το κρασί. Κάνει πολύ ζέστη σήμερα, οπότε αυτό μπορεί να συμβεί γρήγορα. Ο τρόπος με τον οποίο βγάζει το μπουκάλι από τον κουβά και στη συνέχεια το χύνει κομψά είναι βιρτουόζικος. Απολαμβάνουμε το φαγητό και το κρασί μας μέχρι που η Reingard ξαφνικά δείχνει περίεργα. Κάνει τόση ζέστη σήμερα, αλλά έχει κρύο πισινό, βρεγμένο... Εξετάζει την πολυθρόνα και βρίσκει... ένα παγάκι. Ο σερβιτόρος πρέπει να το πέταξε από τον κουβά μέσα στον ενθουσιασμό του. Όταν αργότερα περπατάει στην πόλη με βρεγμένο πισινό, μπορεί να το πει στους ανθρώπους που την κοιτάζουν στραβά, είμαι σίγουρη ότι όλοι θα την πιστέψουν! Τέλος, πηγαίνουμε στην αγαπημένη μας πλατεία και βλέπουμε για άλλη μια φορά τους αγαπημένους μας ζογκλέρ, καθώς και μια Σακίρα που είναι λίγο γεροδεμένη.

20.2. Γεμάτοι αμφιβολίες και φόβους, πάμε στο αεροδρόμιο και είμαστε περισσότερο από έκπληκτοι που δεν χρειάζεται καμία βεβαίωση από εμάς, παρά μόνο τα διαβατήριά μας. Ξέρουν ότι είμαστε «ναυαγοί» επιβάτες της Edelweiss και ότι θέλουμε να πετάξουμε για τη Βιέννη. Το ίδιο συμβαίνει και στην Μπογκοτά, τι ανακούφιση. Όλες οι πτήσεις είναι στην ώρα τους και προσγειωνόμαστε στη Βιέννη στις 11.30 π.μ., όπου έχουμε μικρή καθυστέρηση γιατί μια εγκαταλελειμμένη αποσκευή έχει ενεργοποιήσει συναγερμό βόμβας και το ταξί μας δεν μπορεί να φτάσει. Αυτό δεν μας αναστατώνει πια, οπότε απλά περιμένουμε, έχουμε συνηθίσει σε τέτοια.

Και τώρα τα αγαπημένα μας τροπικά φρούτα. Guanábana, lulo, tamarillo (= ντομάτα του δέντρου), μαρακούγια 😊

